ΠΑΝΤΙΕΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Αγωνιστές του κινήματος γράφουν στην Παντιέρα για την κομβική αναγκαιότητα της πραγματοποίησης της Πορείας του Πολυτεχνείου 2020

Σήμερα γράφει ο **Οδυσσέας Ταμβάκης**

Η προσπάθεια των Χρυσοχοΐδη-Μητσοτάκη να εξομοιώσουν το Πολυτεχνείο με τις εθνικές επετείους και με το Πάσχα, δείχνει ότι είναι ένα αγκάθι που δεν μπορεί να καταπιεί η κεφαλαιοκρατία.

Ως εκπαιδευτικός από το 1985 έζησα την προσπάθεια ευτελισμού από την εξουσία, τη μετατροπή της ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ σημασίας της επετείου σε γιορτούλα διεκπεραίωσης. Θυμάμαι τέλη της δεκαετίας του 2000 είχα διαβάσει μπροστά σε παιδιά και γονείς τους νεκρούς ΕΡΓΑΤΕΣ της εξέγερσης ενάντια στο μύθο της βελούδινης φοιτητικής διαμαρτυρίας. Όταν τέλειωσε η εκδήλωση ήρθαν δυο μπάτσοι γονείς και με απείλησαν ότι επειδή ΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΣΑ την εκδήλωση να προσέχω τι θα λέω από δω και πέρα.

Οι φασίστες και οι φιλελεύθεροι αυτό που δεν μπορούν να καταπιούν είναι η εργατική διάσταση της εξέγερσης. Η εργατική Συνέλευση στο κατειλημμένο κτήριο έγινε ενάντια στη πολιτική των ρεφορμιστών που ήθελαν προώθηση μόνο ”φοιτητικών ”αιτημάτων. Σπάνια

αναφέρεται από τους ρεφορμιστές το εργασιακό Νταχάου της χούντας και η υποτίμηση της εργατικής δύναμης. Τότε προωθούσαν τον εκδημοκρατισμό της κυβερνητικής κορυφής με ή χωρίς χουντικούς. Την πολιτική της εθνικής ενότητας που ιστορικά είχε αποδειχθεί τραγική και αιματηρή για το λαό και την εργατική τάξη (Βάρκιζα).

Τη λογική της εθνικής ομοψυχίας, δήθεν για τον κορωνοϊό, δεν θα την αποδεχτούμε ούτε για την πορεία της 17Ν ούτε για τους εργατικούς αγώνες (εργατών, νοσοκομειακών, εκπαιδευτικών, ανέργων και λοιπών κολασμένων, προσφύγων και μεταναστών) ούτε για τα κοινωνικοδημοκρατικά δικαιώματα.

Το υστερικό κόμπλεξ του Μητσοτάκη (και γενικά της δεξιάς) για την εξέγερση του Πολυτεχνείου, για τον "ιστορικό μύθο" της Αριστεράς ότι μόνο αυτή έκανε το Πολυτεχνείο και για την "εξαργύρωση" των αγώνων (ΠΑΣΟΚ και τμήμα της αριστεράς), ανάγεται στην πολιτική ψυχολογία. Η δεξιά από το 1936 έως το1981 έκανε την πιο βρώμικη δουλειά του συστήματος (δωσιλογισμός, εκτελέσεις, αντιαντάρτικο, τραμπούκικες δολοφονίες, χούντες δολοφονίες εργατών, κομμουνιστών, διαδηλωτών) και γι αυτό μισεί την εξαργυρωμένη σοσιαλδημοκρατία(δεξιά και αριστερή) που ενώ έχει τους ίδιους στόχους (πρωτοβουλία της κεφαλαιοκρατίας) εμφανίζεται σαν ευαίσθητη και κοινωνική. Σήμερα το δίπολο είναι ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ.

Το Πολυτεχνείο βέβαια, δεν ήταν μόνο εργατικό. Ήταν και αντιιμπεριαλιστικό, αντιΗΠΑ, αντιΒιετνάμ και "κάτω η εξουσία". Είναι ελπιδοφόρο ότι θα κατέβει όλος ο χώρος της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, θεωρώντας casus belli την απαγόρευση της πορείας. Οι εργαζόμενοι δεν είναι τόσο αποπροσανατολισμένοι όσο πιθανώς νομίζουμε (από τα ΜΜΕ και το ίντερνετ). Οι κακουχίες της καθημερινότητας δεν οδηγούν, όπως ξέρουμε, αυτόματα στην αντίσταση. Γι αυτό πρέπει να επιδιωχθεί να πάρουν μέρος στην πορεία τα πληττόμενα τμήματα. Νοσοκομειακοί, εκπαιδευτικοί, μαθητές, μισοπληρωμένοι, εποχιακοί, απλήρωτοι εργαζόμενοι, άνεργοι και συνταξιούχοι.

Κάτω από την κρούστα μιας κοινωνίας που φαντάζει φοβισμένη και συναινετική τα κάτω πατώματα δεν αισθάνονται ευχάριστα με την εθνική ομοψυχία γιατί τα μέτρα για την πανδημία είναι μόνο εις βάρος τους. Κλείσιμο επιχειρήσεων χωρίς πληρωμή και τηλεεργασία, απλήρωτες υπερωρίες, αποκλεισμός μαθητών από την εκπαίδευση αν δεν έχουν κομπιούτερ ή ίντερνετ, καταστροφή των μικρομαγαζατόρων και ισχυροποίηση μονοπωλιακών κεφαλαίων.

Απόρριψη της πορείας έχει γίνει και από μέρος των Αυτόνομων γύρω στο 90-91 ως

μεταμοντέρνα κριτική στη ”γερασμένη γενιά” της ”πατριωτικής αριστεράς” και της κομματικής γραφειοκρατίας (σταλινικής, τροτσκιστικής, μαοϊκής κλπ) συνδέοντας τον αντιαποικιακό αγώνα και τον αντιιμπεριαλισμό με τον εθνικισμό.

Αυτή η κριτική απέτυχε. Η πορεία, μετά από μια κάμψη τότε, ξαναμαζικοποιήθηκε και από τότε ξανακάθεται στο λαιμό των αστών.

Δεν είναι η ”επέτειος μιας γενιάς” γιατί 47 χρόνια μετά σηματοδοτεί πάλι αντίσταση,και θα ήταν γελοίο να τη σταματήσει η κυβέρνηση της ΝΔ.

Βέβαια δεν πρέπει να υπάρχει η αυταπάτη ότι το κράτος θα ξεχάσει την απόφαση του. Θα κάνει ό,τι μπορεί για να αποτρέψει την πορεία.
Αυτή τη μάχη το κίνημα πρέπει να την κερδίσει .

Ο Οδυσσέας Ταμβάκης είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Συνταξιούχων Εκπαιδευτικών (ΠΕΣΕΚ)